

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Octobrem, Novembrem, Decembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 21. De necessitate Meditationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60533](#)

Octob 154

D I E S X X I .

De Necessitate Meditationis.

I.

Quād modica fides est inter Christianos ! modica hæc fides est origo plerorumque nostrorum vitiorum , oblivionis Dei , & neglectus salutis nostræ , in quo vivimus ; non quòd fide penitus deficiamus , aut de Religionis nostræ veritatibus , & Evangelij axiomatis reapse dubitemus , sed hasce veritates supponimus , nec vivæ eas fide credimus , nec accurate expendimus , vel certè non penetramus . Verūm quid fidem nostram reddere vivam , & aetuosam potest ? nisi seriæ considerationes , quas in oratione instituimus ? difficile est , ut , cùm eæ tanti sint momenti , quanti revera sunt , si penitus inspiciantur , animum nostrum non magnopere pulsent ; neque ad manum operi admovendam , neque mores nostros emendandos nos compellant . An non meditatio est , quæ hasce veritates penetrare , & probare nos docet ? sic dici potest , quòd , sicut fidei defectus origo est peccatorum in plerisque Christianis , sic origo modicæ fidei , sit exiguæ

O&ober.

gua cura, quam habemus, meditandi magni momenti veritates ad salutem nostram spectantes. Plerique hominum in mentis perturbatione vivunt, quia sine consideratione vitam transfigunt.

II. Impossibile est prosperum rei habere exitum in quodam magni ponderis, & per se difficillimo negotio, præsertim si hostes potentes non minùs, quām vigilantes, & astuti eidem adversantur, nisi serio de eo cogitemus, nisi sollicitè quæramus media obices, qui nobis ponuntur, superandi, & consilia hostium nobis obſistentium revertendi. An non salutis negotium magni momenti negotium est; quandoquidem hic agitur de retanta, quanta est felicitas æterna? an non id graves patitur difficultates, ob cordis nostri corruptelam, voluntatis imbecillitatem, mentis cæcitatem, cupiditatum nostrarum vehementiam, & pravas consuetudines, ob tot periculosas, in queis versamur, occasiones? Præterea, an non Dæmon, mundus, & caro, quibuscum nobis configendum, formidandi sunt hostes? inveniturne quis iis potentior, vigilantior, & in perniciem nostram callidior? an igitur nobis polliceri felicem rei successum in negotio tam difficiili possumus, sine attentione singulari ad nosmet

i-

ipsos observandos, ad omnes gressus bene *Octobr.* dirigendos, ad hostium nostrorum versutias, omnésque laqueos, quos ipsi nobis tendunt, detegendos? an non hoc est, quo se meditatio occupat?

III. Dæmon haud ignarus, quanti ad salutem nostram meditationis usus intersit, sibi non deest, quin multos vanos obtentus nobis suggerat, queis ab ea nos averterat. Aliqui impedimentum adducunt negotiorum, quod ipsis tempus non concedat meditandi. Frivola sanè ratio. Incumbitne nobis gravioris momenti negotium, quam illud salutis nostræ? quis Christianorum id negare, imò dubitare de hoc ausit? si verò meditatio medium est necessarium ad finem hunc feliciter consequendum, estne excusatione dignus, qui eam negligit, quantiscunque demum distentus sit negotijs? alij excusationis loco afferunt, ingenij, & imaginationis suæ vivacitatem, qua incapaces reddantur uni se rei afigendi: verùm si hujusmodi homines prolixæ meditationis capaces non sunt, quasdam saltem instituere considerationes poterunt. Vivacitas certè ingenij, & imaginationis eos non impedit, ubi magni momenti negotium habent, quò minus animum reflectant ad media, queis juvati

queant

October.

queant ad obstacula, quæ successum impedi-
re possint, evitanda, & superanda. Cur
non id ipsum possent pro salute sua? vide,
quò referatur tota meditatio, quæ ab ipsis
exigitur.

*Statue quotidie saltem horæ quadrantem tri-
buere meditationi, vel piæ, & consideratæ lectioni.*

*Nisi, quodd lex tua meditatio mea est,
tunc forte periissim in humilitate mea.
Psal. 118. 29.*

*Intellectus cōgitabundus est principium
omnis boni. S. Aug.*

DIES XXII.

De Conformatitate, quam ha-
berē nos decet cum interno
animi sensu IESU Christi.

I.

*Eph. 4.
v. 24.*

*I*nduite novum hominem, inquit Apostolus,
qui secundūm Deum creatus est, in justitia,
& sanctitate veritatis. Homo iste novus a-
lius non est, nisi Christus ipse. Qui verò
novum istum interiorem hominem indu-
mus? per Conformatatem perfectam,
quam cum ipso acquiremus. Hæc est simi-
litudo interior, quæ imitationis nostræ
fractus esse debet: at quid est Spiritum
Chri-